

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

Apostladagen

”Sänd mig”

Jesaja 6:1-8

1 Petr 2:4-10

Matt 16:13-20

Det blev alldeles tyst bland lärjungarna. De hade nyss varit inne i en ivrig diskussion, Jesus hade frågat dem om vem man ansåg att han var. ”Vem säger människorna att Människosonen är?” Och de hade alla bidragit till den diskussionen. Somliga menade att han var Jeremia, visste någon. Och andra att han var Johannes döparen, fyllde en annan lärjunge i. Eller profeten Elia. Där svarade lärjungarna i mun på varandra. Men så ställde Jesus en följdfråga när sorlet lagt sig: ”Och ni, vem säger ni att jag är?” Då brände det till, och det blev nog tyst en stund. Här var det bara en lärjunge, Petrus, som sa något.

Det var lätt att ha en allmän diskussion om vad andra tycker, att tala om vad den och den gruppen hade för uppfattning. Men när de plötsligt fick den direkta, personliga frågan: ”Vad säger ni? Vad tycker du?” Då blir det bara Petrus som till slut kliver fram och blir talesman för de andra: ”Du är Messias, den levande Gudens son”.

Det var nog inte så att de andra hade en avvikande uppfattning. Men de krävdes ett visst mod att sätta ord på det. Där mitt ibland dem satt en som var mycket större än inte bara Johannes döparen, utan även Jeremia, Elia och alla de andra profeterna.

Vi befinner oss nu i mitten av Matteusevangeliet och det här stället brukar beskrivas som höjdpunkten. Från och med nu så börjar Jesus tala om sin väg till Jerusalem, som kommer sluta med lidande och död, döden på ett kors. Detta som skulle bli så svårt för lärjungarna att ta till sig. I det längsta så försökte de värja sig mot det talet och ”skydda” sin mästare. Men fram till idag så hade det mesta varit frid och fröjd. Lärjungarna var säkert upprymda av all framgång, alla under och mirakel, alla anhängare som blev fler och fler. Och all debatt som deras mästare väckte, vem var denne man egentligen? Säkert var de stolta över att vara hans lärjungar.

Och man kan komma ganska långt med att ha filosofiska samtal om vem Jesus är. Man kan prata om honom som en intressant person, som hade ett stort inflytande på sin omgivning. När historiker ska lista de tio personer som haft störst inflytande över världshistorien så brukar ju Jesus hamna på den listan. Och man kan ju diskutera muslimernas syn på Jesus, som ju menar att han var en profet, men inte att han dog på ett kors för att sen uppstå. Och vad säger ateisterna om honom? Hur kan de förklara lärjungarna oförskräckta förkunnelse om hans uppståndelse. Sen har vi ju kända författare som Jonas Gardell och Lena Einhorn som ju gett sitt bidrag till diskussionen.

Ja, på frågan: ”Vem säger människorna att Människosonen är?” skulle jag kunna ge ett mycket uttömmande svar. Jag skulle kunna hålla på ganska länge. Det skulle rent av kunna bli material till en doktorsavhandling.

Så där kan man hålla på, som katten går kring het gröt. Men plötsligt bränner det till, plötsligt är det en annan fråga som tränger fram: ”Men du själv, vad tycker du, vem anser *du* att Jesus är?”

Det är lätt att gömma sig i det kollektiva och det är många som deltar i en allmän diskussion samtidigt som man är noga med att det aldrig blir personligt. Kanske även bland oss kristna. Det var ju faktiskt till lärjungarna som Jesus ställde dessa två frågor. Och det var lärjungarna som med liv och lust deltog i den första diskussionen, men det var bara Petrus som svarade på den andra: ”Du är Messias, den levande Gudens son”.

Du är Messias! Ja, nu visste han. Säkert hade han anat det tidigare, börjat tänka i de banorna. Börjat förstå Jesus övernaturliga ursprung. Och nu faller alla pusselbitarna på plats. Efter att ha bockat av det ena förslaget efter det andra om vem Jesus var, så återstod inget annat alternativ. ”Jesus är Messias, Guds Son” något annat är inte möjligt. Ibland kan det vara så: vi går och anar och börjar förstå, men det är först när vi sätter ord på det som allt klarnar.

”Salig är du Simon” brister Jesus ut. Överväldig över att hans insikt. Men så lägger han till: ”Kött och blod har inte uppenbarat detta, utan min Fader i himlen”. På ett annat ställe säger Jesus: ”Ingen kommer till mig utan att Fadern drar honom”. Som människor kan vi komma ganska långt i våra spekulationer. Men för att ta det sista steget så måste vi vara öppna för Guds inverkan. Det sista steget tas alltid i tro, i överlåtelse till Gud.

Petrus var den första som formulerade detta som skulle bli den kristna kyrkans centrala bekännelse. Och därför får han höra: ”Du är Petrus” dvs ”Du är klippan”. När alltså Petrus säger till Jesus: ”Du är Messias” så svarar Jesus med: ”Du är Petrus”. Det han avser är inte i första hand namnet Petrus, utan just Petrus i betydelsen klippan.

Petrus är klippan som han bygger sin kyrka på. Kyrkan som dödsrikets portar inte ska få makt över. Och Jesus fick rätt. Det är du och jag ett bevis på. Dödsrikets portar fick inte makt över kyrkan. Riken har kommit och gått. Världsmakter har gått under, men inte kyrkan. Och även dagens nationer och internationella organisationer, FN och EU och G20 och allt vad de heter och som människor investerar så mycket prestige i. Alla har de en bortre parentes. Bara Kristi kyrka kommer att bestå.

Ändå är det människor som kyrkan består av. Och vi vet ju alla, mer än väl, hur människor felar. Vi gör misstag, vi sviker. Men Jesus överger inte sin kyrka. Det är han som har grundat henne och han kommer också fullfölja sitt verk. Han kommer inte att lämna bygget halvfärdigt. Petrus svar på Jesus fråga, hans bekännelse om vem Jesus är. Den bekännelsen har förvaltats av kyrkan, först vidare från generation till generation. Och även nästkommande generationer kommer att få höra svaret på vem Jesus är: ”Du är Messias, den levande Gudens son”.